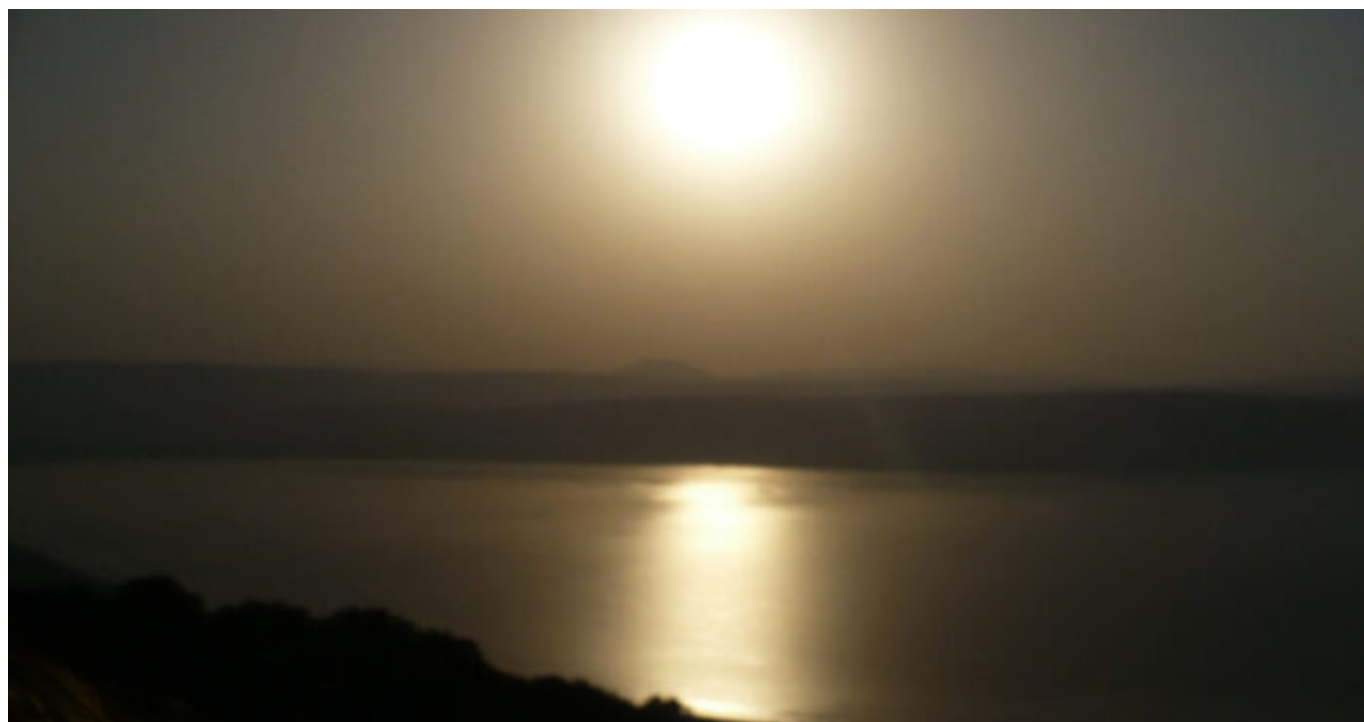

Svědectví: 65. Jdi po vodě!

Svědectví

Jdi po vodě!

Tento snímek Galilejského jezera jsem pořídila během své cesty do Izraele v roce 2009. Když se pozorně podíváte na centrální pozadí pod zapadajícím sluncem, můžete vidět horu Tábor. Barak a jeho jednotky, vyslané Deborou a spřátelené ženou jménem Jael, odtud vyrazili, vyhráli rozhodující vítězství proti utlačujícímu kanaánskému králi popsanému v Soudcích 4.

Může se zdát nemožné, aby byl někdo ordinován jeden den a druhý den pokřtěn – a aby obojí udělal, aniž by se věci vymykaly z řádu.

Ale u Boha je všechno možné.

Zde je můj příběh o ordinaci a křtu. O chůzi po vodě. O tom, jak Bůh razí cestu.

Dynamický proces

„Chtěla bys být ordinována?“ zeptal se mě kazatel. Překvapeně jsem se na něj podívala.

Tři desetiletí jsem sloužila ve vedoucích funkcích v církvi, včetně sedmi let ve „službě na plný úvazek“. Přesto mi tuto otázku nikdy nikdo nepoložil.

Učili mě, že nemohu být ordinována, protože jsem žena. Pán mě však vzal tam, kam jsem nechtěla, aby mě učil:

- On má na ženy zcela jiný pohled na ženy, než jaký říká moje bývalá církevní kultura.
- On nedává ani neodpírá autoritu ve službě na základě pohlaví.
- Nic nečiní ordinaci církevním systémem jako podmínku pro skutečnou službu, která nese skutečnou autoritu.

Překvapilo by vás to? Nový zákon nepředepisuje postup, kterým jsou „služebníci“ „ordinováni“. Ve skutečnosti většina moderních anglických překladů nepoužívá slovo „ordinován“ v souvislosti s vedoucími služby ani jednou.

Ve staré smlouvě Bůh skutečně vyžadoval rituál svěcení kněží. Omezil také kněžství na určité muže z určité rodiny v určitém izraelském kmeni.

V nové smlouvě jsou *všichni*, kdo jsou v Kristu, vysvěceni na kněze, ustanoveni ke službě a pověřeni autoritou. Každý z nás je ustanoven na své místo v jeho Těle. A ačkoli to lidé mohou potvrdit, ordinování provádí sám Bůh.¹

Netradiční volby

Je toho víc. Když nás Pán dává dohromady, nehledí na organizační schémata církve. Spíše nás zve do naruby obráceného řádu svého království.

Přemýšlejte o okolnostech svého povolání, bratři a sestry. Málokdo byl podle lidských měřítek moudrý, málokdo byl mocný, málokdo se narodil do privilegovaného postavení. Ale Bůh si vybral to, co svět považuje za hloupé, aby zahanbil moudré, a Bůh si vybral to, co svět považuje za slabé, aby zahanbil silné. Bůh si vyvolil to, co je ve světě nízké a opovrhované, co je považováno za nic, aby odložil to, co je považováno za něco, aby se nikdo nemohl chlubit v jeho přítomnosti. (1 Kor.1:26-29 NET)

Bůh si vybírá to, co svět považuje za nic.

Pozvání k mé ordinaci přišlo v době, kdy jsem se stále ještě odnaučovala lži, že hlavními hybateli a hybatelkami v Božím království jsou lidé v našich církevních systémech, kteří mají největší vliv. Stále jsem se učila tomu, co bych řekla, že už vím:

Všichni, kdo věrně následují Boha, jsou jeho hybatelé a hybatelky.

Většinu svého života jsem věřila, že moje církevní kultura učí lidi následovat Boha a potvrzuje ty, kteří tak činí. Ale pak mě Pán začal brát za fasádu mé církve. A začala jsem vidět, jak často to, co se zdá být pravdivé, pravdivé není.

Když církevní svět potvrzuje ty, kteří jsou systému nejvěrnější a pro něj nejvýhodnější – a vyhýbá se těm, kteří vypadají, že systém jakýmkoliv způsobem ohrožují:

- Bůh si vybírá to, co církevní svět považuje za bláznivé.
- Bůh si vybírá to, co církevní svět považuje za bezmocné.
- Bůh si vybírá to, co církevní svět považuje za nic.

Rozjímání o ordinaci

Na otázku, zda chci být ordinována, jsem nevěděl, jak odpovědět. Hluboce jsem si vážila toho, že mi kazatel řekl v podstatě toto: „My, kteří sledujeme tvůj život už několik let, poznáváme, že tě Bůh vyvolil, abys mu sloužila jako vedoucí služby.“

V podstatě jsem si uvědomila, že to není pravda. Neviděla jsem nic špatného na tom, abych použila slovo *ordinovat*, aby bylo mé povolání veřejně uznáno. Zároveň jsem však neměla pocit, že by nade mnou muselo být vysloveno právě toto slovo, aby potvrdilo mé povolání od Boha.

A také jsem měla strach. Zajímalo mě, kolik mých přátel bude považovat mou ordinaci za dobrou věc – a kolik jich s křikem uteče opačným směrem.

Po modlitbě, kdy jsem od Pána neslyšela ani *ano*, ani *ne*, jsem požádal kazatele, zda bychom mohli celou záležitost odložit. Souhlasil, že tak učiní.

O několik měsíců později, když jsem se přestěhovala do jiného státu, jsem předpokládala, že příležitost k ordinaci pominula.

Rok poté jsem navštívila město a sbor onoho kazatele. Tam jsem se Pána znovu zeptala na ordinaci a tentokrát jsem uslyšela jeho *ano*. Šel jsem tedy za kazatelem, abych se zeptala: „Jsou dveře k ordinaci stále otevřené?“

„Ano!“ odpověděl nadšeně. Toho rána mi podal formuláře, abych je vyplnila, a přitom řekl: „Víš, že není pochyb. Budeš ordinována.“

O dva dny později jsem mu předala vyplněné formuláře. Vytáhl žlutý blok, napsal: „Nyní jsi ordinována a pověřena ke službě,“ a podepsal se.

Řekl, že za několik týdnů obdržím oficiální osvědčení. Uplynuly měsíce. Žádné osvědčení nepřišlo.

Opět jsem to nechal plavat.

Nikdy jsem „nepatřila“ do sboru tohoto kazatele ani do jeho denominace. Pracovala jsem s ním v národní modlitební síti. Přesto byla žádost o ordinaci podána jeho denominací. Ve formulářích byly otázky týkající se mého aktivního statusu v této denominaci a mé loajality k ní.

Protože jsem neznala jiný způsob, jak být ordinována, a věřila jsem, že kazatel, který mě požádal, se

za mě zaručí, odpověděla jsem na otázky upřímně. Přesto ve mně ta žádost – a to, že mi kazatel zamával žlutým blokem a příslibem osvědčení – zanechala nepříjemný a zmatený pocit.

Když se osvědčení neobjevilo, začal jsem vidět to, co se stalo, v novém světle.

Trvalo však ještě několik let, než jsem si to plně uvědomila: Je snadné udělat krok stranou, odejít z jednoho zneužívajícího systému a přejít do jiného. Bůh mě ochránil před tím, abych udělala právě toto. Řekl ano ordinaci, abych byla připravena, až přijde čas. Pak mě chránil před tím, abych na to nešla špatně.

Chránil mě také před tím, abych se ještě více zapletla s jiným církevním vedoucím, který mluvil z obou stran svých úst. Na to jsem stále náchylná. I teď mě ještě mohou přitahovat a zklamat lidé, kteří mě v soukromí silně utvrzují, ale na veřejnosti zmizí.

Vyhlídková trasa

V polovině září téhož roku jsem se dozvěděla o modlitebním týmu, který od 1. do 12. října cestuje do Izraele. O dva dny později jsem se přihlásila. O dva týdny později jsem seděla na letišti v New Yorku a setkala se s Jerryem a Judy, vedoucími týmu, mými dalšími spolucestujícími.

Když jsme si před nástupem na náš zámořský let vyměňovali úvodní slova, muž jménem Kevin řekl: „Loni jsem byl v Izraeli ordinován.“ Něco hluboko ve mně poskočilo.

Většinu cesty jsme strávili v jižním Izraeli. Během sedmidenního Svátku stánků jsme se procházeli ulicemi starého Jeruzaléma, navštívili rušný Tel Aviv, sbírali hladké kameny v údolí, kde David bojoval s Goliášem, stáli na vrcholu střízlivé pouštní pevnosti Masada, plavali v Mrtvém moři – a každý večer se scházeli s křesťany z celého světa, abychom oslavili tento svátek. Všude, kam jsme šli, jsme se modlili.

Den po skončení svátku náš autobus opustil Jeruzalém a vydal se na sever po dálnici, která vede podél řeky Jordán. Když jsme jeli, Judy vystoupila ze svého místa v první řadě, vzala si mikrofon a začala vyprávět příběh. Před patnácti lety málem zemřela na nádor na mozek. Po operaci, která jí zachránila život – a stále se plně nezotavila – Judy nasedla do letadla, odletěla do Nigérie a požádala tamního kazatele, aby ji ordinoval. Ten ji ordinoval ještě ten večer během shromáždění ve sboru.

Od chvíle, kdy se o tom Kevin první den naší cesty zmínil, jsem na ordinaci nemyslela. Nyní jsem jasně slyšela Ducha, který mi říkal, abych jednala. Když Judy dokončila svůj příběh a posadila se na své místo, rozhodla jsem se: „Když ona může letět do Nigérie, aby požádala o ordinaci, já mohu jít do přední části autobusu“.

Bohem zorganizovaná ordinace

Večer za soumraku se náš tým nalodil na loď s plochým dnem jménem Faith (Víra). S vrnícím motorem jsme se vydali doprostřed Galilejského jezera.

Jakmile jsme tam dorazili, posádka lodi vypnula motory. Jerry a Judy na mě zavolali a já jsme šli na příď.

Slunce viselo těsně nad obzorem. Vál mírný vánek. Stála jsem obklopena sedmadvaceti lidmi, které jsem ještě před deseti dny neznala. Teď jsem znala každého z nich a záleželo mi na nich. Dělali jsme spolu mnohem víc než jen cestu po Izraeli. Každý den naší cesty jsme společně sloužili našemu Pánu. Při pohledu do jejich tváří jsem věděla, že každý z nich plně souhlasí s tímto jednoduchým aktem

oddělení ke službě.

Jerry zvedl Bibli a začal: „Bůh tě už ustanovil. My to jen potvrzujeme.“

Celou cestu jsme žasli nad tím, že v našem malém týmu jsou tři Debory. Smáli jsme se tomu, protože my tři jsme neustále tíhly k sobě. Ten konkrétní den jsme se oblékly téměř stejně – jednobarevně černě nebo tmavě modře a bíle.

Jerry zavolal zbylé dvě Debory, aby se postavily vedle mě. Každou z nich požádal, aby mi zvedla jednu ruku. Řekl: „Ve službě, ke které tě Bůh povolává, budeš potřebovat, aby vedle vás stáli další lidé a drželi tvoje paže, jako Áron a Hur drželi paže Mojžíšovi.“

Krátce promluvila Jerry a pak Judy. Následovalo šest dalších, jejich poznámky byly prosté, ale každá z nich zasáhla cíl jako dobře mířený šíp.

Pak jsem požádala zbylé dvě Debory, aby se mnou rozezněly Debořin výkřik z 5. kapitoly Soudců. Právě když zapadlo slunce, rozezněly se naše hlasy Galilejským jezerem. Společně jsme volaly k dalším, které Bůh vychovává: „Povstaňte! Vstaňte! Vstaňte!“

Krásně transponovaný křest

Druhý den jsem byla pokřtěna v řece Jordánu. Nebyl to můj první křest. Ale zcela konkrétním způsobem znamenal mé povstání, abych „chodila v novosti života“ (Řím 6,4).

Při svém předchozím křtu jsem se ztotožnila s jednou denominací. Toho dne v Jordánu jsem se plně a rovnocenně ztotožnila s celým Kristovým tělem. Když jsem vystupovala z vody, cítila jsem Boží potěšení.

Podobně Pán zařídil mou ordinaci tak, že mě pověřil službou celému Kristovu tělu. Ti, kteří se spojili, aby potvrdili Boží povolání v mém životě, byli Židé a pohané, kteří žijí na různých místech a uctívají Boha v různých církvích. Nikdo z nás nezastával mocenské postavení v žádném církevním systému.

O deset let později jsem stále ohromena. Ježíš Kristus mě vzal na místo, kde sám chodil po vodě, aby mě uvedl do nového období služby. Vzal mě na místo, kde byl sám ponořen, aby nade mnou prohlásil, že jsem vyvolená a poznamenaná jeho láskou.

P.S.

V den, kdy jsem se vrátila domů ze své cesty do Izraele, jsem ve schránce našla spoustu e-mailů – mezi nimi i vzkaz, který mi poslal jeden přítel v den, kdy cesta začala. Stálo v něm:

Otec má pro tebe na tomto úkolu sladké překvapení. Odpočiň si, a až tě povolá, abys šla po vodě vstříc jemu – JDI!

Deborah Bruntová

[KEY TRUTH](#)

Deborah Bruntová

Deborah Bruntová

Jsem Deborah, bílá žena z hlubokého jihu, miluji Boha a jsem hledač pravdy.

Hledající znamená stále se učit.

Konečně se učím vidět to, co jsem dříve nemohla.

Učím se oddělovat to, co vypadá jako náboženské, ale je toxické – od toho, co je vzácné a co je skutečně Bůh.

Mluvím, abych řekla, co jsem viděla.

Po desetiletí jsem žila v SBC život jako náboženský křesťan. Většinu těch let jsem opravdu znala Krista. Nevěděla jsem, do jaké míry z toho, co si myslím a věřím, dělám a říkám, se odrážejí spíše náboženské věci, které jsem se učila, než Kristova mysl.

Stále nevidím vše jasně. Pořád na mě lpí náboženský hajzl. Ale – hurá! Hurá! Hurá! – Jdu s Bohem.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)